

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами ҳаждаҳ

Гуноҳони падарон

Jeff Pippenger

2023-11-19

Соли 1856 адвентизми миллери, ки пештар филаделфиягӣ буд, аз ҷониби Чеймс ва Эллен Уайт ҳамчун Лаодикия шинохта шуд. Сипас Чеймс Уайт ба воситаи Review and Herald паёми Лаодикияро ба ин ҳаракат тарғиб карданро оғоз намуд. Дар ҳамон нашрия, дар ҳамон сол, нури бештар низ дар бораи «ҳафт замон»-и Ибодот боби бисту шашум дар як силсилаи ҳашт мақола аз ҷониби Ҳайрам Эдсон пешниҳод гардид, ки Уайтҳо ўро то он дараҷа баланд қадр мекарданд, ки нахустин писари худро ба номи ӯ номгузорӣ карданд. Ин силсила бо ваъдае анҷом ёфт, ки дар оянда такмил хоҳад шуд, аммо дигар ҳеҷ гоҳ дубора падидор нагардид. Дар нуқтаи гузариши ҳаракати фариштаи аввал, аз Филаделфия ба Лаодикия, ин ҳаракат бар «ҳафт замон»-и Ибодот боби бисту шашум пешпо хӯрд, ки он нахустин «пешгӯии замони»-ро муаррифӣ мекард, ки фариштагони Худо Вилиям Миллерро ба шинохтан ва эълон кардани он роҳнамоӣ карда буданд.

«Ҳафт замон» санги асосии кунҷии бунёди маъбади миллеритӣ буд. Ҳар намунаи нубувватии бунёди муқаддас намунае аз Масеҳ аст, зеро ҳеҷ бунёди дигаре ғайр аз Масеҳ гузошта намешавад.

Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре гузорад, ҷуз он ки гузошта шудааст, ки он Исои Масеҳ аст. 1 Қўринтиён 3:11.

На танҳо Масеҳ таҳкурсист, балки Ў ҳамчунин он санги асосист, ки бинокорон рад карданд ва баъд аз он бар он пешпо хӯрданд. Ў он сангест, ки дар ниҳоят сари гӯша мегардад. Дар таърихи Миллерӣ «ҳафт замон» рамзи он санги гӯша буд.

Масеҳ аҳдро бо бисёре барои як ҳафта тасдиқ намуд. Сохтори пешгӯии «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии шимолии Исроил (ки Ҳирам Эдсон онро дар ҳашт мақолаи нотаом муайян карда буд) айнан ҳамон сохтори ҳафтаи пешгӯйиро такрор менамуд, ки дар он Масеҳ аҳдро ба иҷрои Дониёл боби нӯҳ, ояти бисту ҳафт тасдиқ кард. Ҳафтае, ки Масеҳ Исроилро чамъ меовард, айнан ҳамон сохтори ҳафтаест, ки Масеҳ Исроилро пароканда сохт. Парокандашавии Исроили қадим ду ҳазору панҷсаду бист сол буд, ва чамъ овардани Исроили рӯхонӣ ду ҳазору панҷсаду бист рӯз буд. Ў Исроилро чамъ овард, то аҳдро тасдиқ намояд, ва Ў Исроилро пароканда сохт, ба сабаби ҷанҷоли аҳди Худ. Муайян кардани «ҳафт замон» ҳамчун санги асосии маъбади миллерӣ бо муайян кардани Масеҳ ҳамчун санги асосӣ комилан мувофиқ аст. Рад кардани он санг, рад кардани Масеҳ аст.

Вақте ки Масеҳ, дар соли 1856, бори нахуст дар тамоми таърихи масеҳият, истода бар дари Лаодикия мекуфт, Ў дар талоши он буд, ки бар санги пешпо — ки бинокорон наздик буданд онро рад кунанд — афзоиши донишero ба вучуд оварад. Ҳафт сол баъд, ё метавон гуфт, ду ҳазору панҷсаду бист рӯзи рамзӣ баъдтар, адвентизми Лаодикиявӣ дарро баст. Бо таассуф,

адвентизм аз дидани афзоиши дониш сарпечӣ кард. Санге, ки бар он пешпо меҳӯрӣ, сангест, ки ту онро намебинӣ, аммо он ханӯз ҳам он қост.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок мешавад; зеро ту донишро рад кардӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набошӣ; азбаски шариати Худои худро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Ҳушаъ 4:6.

Лаънати «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии ҷанубии Яхудо дар соли 677 то м. оғоз ёфт ва 22 октябри соли 1844, ҳамзамон бо ду ҳазору сесад соли Дониёл боби ҳашт, ояти чордах, ба анҷом расид. «Ҳафт замон» чузъе аз ҳамон пешгӯиест, ки ҳамчун «таҳкурсӣ ва сутуни марказӣ»-и ҳаракати Адвент муайян шудааст. Таҳкурсӣ ва сутуни марказии Адвентизм маҳз дар ҳамон вақт бо якҷанд пешгӯиҳои дигар низ иҷро гардид. «Ҳафт замон», ду ҳазору сесад рӯз, Малоқӣ боби сеюм, Дониёл боби ҳафт, ояти сездах, ва инчунин масали даҳ бокираи Матто боби бисту панҷум — ҳамаи инҳо 22 октябри соли 1844 иҷро гардиданд. Санаи 22 октябри соли 1844 санаи бунёдии ҳаракати Адвент мебошад, ва дар иртибот бо он сана танҳо як амр муайян карда шуда буд.

Ва он ғариштае ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро сӯи осмон бардошт, ва ба Номе ки то абадулобод зинда аст қасам ёд кард, ки осмон ва он чиро ки дар он аст, ва замин ва он чиро ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро ки дар он аст, офаридааст, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ваҳй 10:5, 6.

Хоҳар Уайт он ғариштаи боби даҳуми Ваҳйро, ки бар замин ва баҳр истода буд, ҳамчун Исои Масеҳ муаррифӣ мекунад.

«Ғариштаи қудратманде, ки Юҳанноро таълим дод, касе чуз Исои Масеҳ набуд. Гузоштани пой рости Худ бар баҳр ва пой чапи Худ бар хушкӣ нишон медиҳад он нақшро, ки Ё дар манзараҳои поёнии муноқишаи бузург бо Шайтон анҷом медиҳад. Ин мавқеъ қудрат ва ҳокимияти олии Ёро бар тамоми замин ифода мекунад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ҷилди 7, 971.

Масеҳ мавқеи истодан бар баҳр ва заминро гирифт, то ҳокимияти олии Худро намояндагӣ намояд. Сипас Ё дасти Худро боло бардошт ва амр фармуд, ки «дигар вақт набошад». Масеҳ бо миллериҳо ба аҳд медаромад ва ба онҳо як амр дод, чунон ки ба Иброҳим низ ҳангоми ба аҳд даромадан бо ӯ дода буд. Ё ба Иброҳим амр фармуд, ки фарзандони писарро хатна кунад. Вақте ки Ё дар таърихи Мусо бо қавми баргузида ба аҳд даромад, амрҳои бисёр дод, ва он амрҳо дастуреро низ дар бар мегирифтанд, ки фақат коҳинон метавонистанд ба сандуқ даст расонанд. Ё дасти Худро боло бардошт ва 22 октябри соли 1844 қасам хӯрд, ки вақти нубувватӣ дигар ба нубувватҳои Китоби Муқаддас дохил карда нашавад. Исо ҳангоми ба осмон дар абре аз ғариштагон сууд карданиш, ба ин васила сууди ду шохидро ҳамчун алам рамзӣ намуда, дар бораи мавзӯи «замонҳо ва мавсимҳо» суҳан гуфта буд. Он чи ки Ё он вақт амр фармуд, дар бораи «замонҳо ва мавсимҳо» буд.

Пас, вақте ки онҳо ҷамъ омада буданд, аз Ё пурсиданд ва гуфтанд: «Худовандо, оё дар ҳамин вақт подшоҳиро ба Исроил боз барқарор хоҳӣ кард?» Ва Ё ба онҳо гуфт: «Ба шумо дода нашудааст, ки вақтҳо ё мавсимҳоро донед, ки Падар онҳоро дар ихтиёри Худ

ниҳодааст. Лекин, вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил гардад, қувват хоҳед ёфт; ва дар Уршалим, ва дар тамоми Яҳудо, ва Сомария, ва то канорҳои замин шохидони Ман хоҳед буд». Аъмол 1:6–8.

Исо нагуфт, ки замонҳо ва мавсимҳо вучуд надоранд; зеро Ӯ, ба воситаи Сулаймон сухан ронда, тасдиқ карда буд, ки «замонҳо ва мавсимҳо» ҳастанд.

Барои ҳар чиз мавсими ҳаст, ва барои ҳар мақсаде зери осмон вақте ҳаст: Воиз 3:1.

Дар сабти Китоби Муқаддас «замонҳо ва мавсимҳо» ҳастанд, ки шаҳодате ба Палмоний, «Шуморандаи Аҷоиб», мебошанд; аммо аз 22 октябри соли 1844 ба ин сӯ, қавми Худо амр гирифтаанд, ки дигар ҳеҷ гоҳ паёми нубувватиро, ки бар вақт овехта шудааст, пешкаш накунад. Насиҳати Исо ба шогирдон андаке пеш аз суъудаш таърихи замонро муаррифӣ мекунад, ки андаке пеш аз он қавми покшудаи Ӯ ҳамчун парчам дар боби ёздаҳуми Ваҳй боло бардошта мешаванд, ва он бо амре, ки Ӯ дар 22 октябри соли 1844 дод, мувофиқат мекунад. Дар санаи бунёдии адвентизм, Масеҳ амр кард, ки дигар ҳеҷ паёми нубуввати бар вақт асосёфта набошад; ва ҳангоми суъуди Худ, ки намунаи суъуди ду шохид дар Ваҳй 11 буд, Ӯ он амро тақрор намуд.

«Бигзор ҳамаи бародарону хоҳарони мо аз ҳар касе, ки барои Худованд вақти муайян гузоштан хоҳад, то ки Ӯ каломи Худро дар бораи омадани Худ, ё дар бораи ҳар вақдаи дигари дорои аҳамияти махсус, иҷро намояд, ҳушёр бошанд. “Ба шумо дода нашудааст, ки замонҳо ё мавсимҳоро бидонед, ки Падар онҳоро дар қудрати Худ қарор додааст.” Муаллимони козиб метавонанд чунин намоянд, ки барои кори Худо басо ғайратманданд, ва метавонанд воситаҳои сарф намоянд, то назарияҳои худро ба пеши ҷаҳон ва калосо оваранд; аммо чун онҳо ботилро бо ҳақиқат омехта месозанд, паёми онҳо паёми фиреб аст ва ҷонҳоро ба роҳҳои дурӯғин хоҳад бурд. Ба онҳо бояд рӯ ба рӯ шуд ва муқовимат кард, на аз он сабаб ки онҳо одамони баданд, балки аз он сабаб ки онҳо муаллимони ботиланд ва мекӯшанд бар ботил мӯҳри ҳақиқатро бигузоранд».

Testimonies to Ministers, 55.

Хоҳар Уайт равшан баён кардааст, ки мо ҳеҷ гоҳ паёме дар бораи замон нахоҳем дошт, ки чизро дорои аҳамияти махсус муайян кунад, на танҳо Омадани Дуюми Ӯро. Нубуввати замонӣ, ки мавзӯи ҳаракати миллерӣ буд, 22 октябри соли 1844 ба поён расид, ва ягона амре, ки бо он санаи бунёдӣ алоқаманд буд, ин буд, ки замон дигар ҳеҷ гоҳ дар пешниҳоди паёми Худо истифода нашавад.

Дар оғози ҳаракати фариштаи якум, маҳз дар нуктаи гузариш аз Филадельфия ба Лаодикия, нури афзун бар ҳақиқати бунёдии ҳаракати Миллерӣ ато гардид. Ҳафт сол баъд, ё пас аз ду ҳазору панҷсаду бист рӯзи рамзӣ, ё пас аз як «биёбон», дар соли 1863, санги бунёдии «ҳафт замон» аз ҷониби бинокорон қаноат гузошта шуд.

Дар марҳалаи хотимагии фариштаи сеюм, маҳз дар нуктаи гузариш аз Лудия ба Филадельфия, озмоише дода мешавад, ки эътирофи гуноҳҳои падаронро низ дар бар мегирад. Озмоиши таҳкурсии барои падарон «ҳафт замон» буд, ки санги бунёдии онҳо ба шумор мерафт. Оё ҳаракати хотимавӣ ягона амрро, ки бо таърихи бунёдӣ вобаста аст, нодида

хоҳад гирифт, ҳамон тавре ки падаронашон санги бунёдии худро нодида гирифтанд?

Бале. Онҳо, бешубҳа, айнан ҳамон корро карданд. Онҳо гуноҳони падарони худро такрор карданд.

Падарони эшон дар он санаи асосгузор гуноҳ накарданд, зеро, аз ҷумла, онҳо дар он санаи асосгузор ҳанӯз филаделфиён буданд. Падарони эшон дар имтиҳони асосгузори худ он гоҳ ноком шуданд, ки ба Лаодикия табдил ёфтанд ва «ҳафт замон»-ро ҳамроҳ бо нури рӯзафзуни он рад карданд.

Нокомии асосии онҳо дар соли 1863 бо ҳафт соли дари дилҳои Лоодикиягии онҳоро кӯфтани Масеҳ пешӣ гирифта шуда буд. Ҳафт сол рамзи «ҳафт вақт» ва «биёбон» аст. Пас аз «биёбон» аз соли 1856 то 1863, онҳо дар санҷиши асосии худ ноком шуданд.

Дар ноумедии нахустини ҳаракати ғариштаи сеюм қавми Худо гуноҳ карданд, зеро ягона амреро, ки бевосита бо санаи бунёдӣ алоқаманд буд, рад намуданд. Онҳо интиҳоб карданд, ки пешгӯии вақтро ба паёми нубувватӣ ворид созанд, дар ҳоле ки беҳтар медонистанд. Бо ин кор онҳо гуноҳи Мӯсо — безътиной кардан ба хатнаи писараш — ва гуноҳи Уззо — даст расондан ба сандук, ки медонист аз он манъ шудааст, —ро такрор карданд. Ҳаракати ғариштаи сеюм он чиро анҷом дод, ки медонист дуруст нест! Агар қасе хоҳад ин воқеиятро рӯйпӯш кунад, пас боқимондаи банкаи рангро низ истифода барад, то он ҳақиқатро ҳам бипӯшонад, ки ҳам Мӯсо ва ҳам Уззо гуноҳ карданд ва чун намунаҳои рамзии ноумедии нахустини охиринар аз ҳамаи хатҳои ислоҳот — ҳамон хати ислоҳоте, ки ҳар як хати ислоҳот ба сӯи он ишора мекард, — саркашӣ аз иродаи Худоро зоҳир намуданд. Тасвирҳои ноумедии нахустин дар хатҳои ислоҳот имзои Алфа ва Омегаро бар худ доранд, ва сабти он чи дар онҳост, барои манфиати қавми Худост, ҳатто агар қавми Худо нахоҳанд аз он баҳра гиранд.

Ҳаракати ғариштаи якум ба муддати ҳафт сол дода шуд, ки ин рамзи биёбони «ҳафт вақт» мебошад, то паёми Лӯдӯқияро ҳамроҳ бо нури «ҳафт вақт» қабул намоянд. Лаънати «ҳафт вақт» лаънати аз даҳони Худованд қай карда шудан аст. Дар соли 1863 онҳо кори аз нав бино кардани Ерихӯро такрор карданд, коре ки «лаънат»-ро дар бар дошт. Ҳафт соли аз 1856 то 1863 намунаи хурди исёни падарони Исроили қадим дар гуноҳе мебошад, ки лаънати «ҳафт вақт»-ро бар онҳо овард. Исроили муосир дар соли 1863 гуноҳҳои падарони худро такрор кард.

Ҳаракати ғариштаи сеюм озмоиши ноумедии аввалро ҳамон гуна ноком гардид, чунон ки Мӯсо ва Уззо низ ноком гардида буданд. Он гоҳ онҳо барои як давраи «биёбон» ба муддати сеюним рӯз дар кӯчаҳо кушта шуданд. Акнун онҳо ба воситаи садои Тасаллобахш ба баданҳо шакл дода мешаванд. Садои Тасаллобахш ба воситаи «овоз» дар биёбон дода мешавад, ва онҳо акнун на бо озмоиши таъйини вақт, балки бо озмоиши «ҳафт замон» рӯ ба рӯ мегарданд. Онҳо аллакай аз озмоиши таъйини вақт ноком гузашта буданд.

Онҳо аз ин ҷиҳат озмуда намешаванд, ки оё «ҳафт замон»-ро ҳақиқати дуруст мешуморанд ё не, зеро онҳо қаблан шаҳодат додаанд, ки «ҳафт замон»-ро пешгӯии дуруст қабул доранд.

Онҳо иқрор кардаанд, ки ба пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бист соли парокандагӣ имон доранд. Вале шояд онҳо беҳабар бошанд, ки дар бораи «ҳафт замон» нури нави озмоишкунанда вучуд дорад. Онҳо дар ҳамон мавқеияте истодаанд, ки падаронашон дар соли 1856 истода буданд. Нури нав ин аст, ки сеюним рӯзи Ваҳй боби ёздаҳ на танҳо Инқилоби Фаронсаро муайян мекунад, балки ҳоло воқеияти ҳақиқати ҳозира низ мебошад.

Оё кушода шудани таърихи ниҳонии ҳафт раъд, ва кушода шудани муҳри ҳафтум, дар асл ду шохид ҳастанд, ки муайян месозанд, ки Ваҳйи Исои Масеҳ ҳоло аз муҳр кушода мешавад? Агар чунин бошад, оё дар ҳақиқат дуруст аст, ки тамоми китоби Ваҳй дар бораи рӯзҳои охир суҳан меғӯяд? Агар ин дуруст бошад, пас оё сеюним рӯз вақти интизорию дар масали бокираҳо ифода мекунад? Агар чунин бошад, пас оё илоҳи «ҳафт бор» дар асл амреро ифода мекунад, ки бояд аз ҷониби онҳое ба ҷо оварда шавад, ки дар пешгӯии Нашвилл аз 18 июли соли 2020 иштирок доштанд?

Во! Инак, барои шумост! Оё онҳое ки бедор мешаванд ва дарк мекунанд, ки дар вақти таъхир қарор доранд, дар охири сеюним рӯз дар ҳақиқат бояд барои гуноҳҳои худ ва гуноҳҳои падарони худ тавба кунанд? Оё воқеан сарфи назар кардани амр дар бораи он ки вақтро дар пешгӯӣ ба кор набаранд, гуноҳ буд?

Ба касоне ки чунин мавқеъро ихтиёр карданд, ки пешгӯии нокомшудаи Нашвилл ба гунае мақсади пешбиникардаи Худо будааст, ва баъдан кӯшиш намудаанд он иддаоро ҳимоят кунанд, ман илова бар гуноҳи ба кор бурдани вақт дар пешгӯиҳои Худо, мушоҳидаи дигареро низ меафзоям. Он чӣ бо пешгӯии бардурӯғи Нашвилл рӯй дод, танҳо зуҳури исён бар зидди амри Масеҳ дар соли 1844 набуд, балки амале буд, ки ба касони берун аз адвентизм меғуфт, ки пешгӯиҳои дар Рӯҳи Нубувват ёфтшаванда носаҳеҳанд. Ин нанге бар навиштаҳои Рӯҳи Нубувват буд. Он барои аҳли ҷаҳон далеле фароҳам меоварад, ки навиштаҳои Эллен Уайт ба ҳамон андоза аҳаммият доранд, ки навиштаҳои Ҷозеф Смит ё Нострадамус доранд. Суҳанони гаронбаҳои Эллен Уайт бо суҳанони палиди исёни мо олуда карда шуданд. Ин танҳо исён бар зидди Масеҳ, ки Каломи Худост, набуд; он ҳамзамон исён бар зидди Рӯҳи Нубувват низ буд. Юҳанно дар ҷазирае ки Патмос ном дорад таъқиб мешуд, на аз он сабаб ки андешаи инсонии худро аз Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват болотар гузошта буд, балки аз он сабаб ки ба он ду шохид итоат мекард.

Ман, Юҳанно, ки бародари шумо низ ҳастам ва шарикӣ шумо дар мусибат, ва дар подшоҳӣ ва сабри Исои Масеҳ, дар ҷазирае будам, ки Патмос ном дорад, барои каломи Худо ва барои шаҳодати Исои Масеҳ. Ваҳй 1:9.

Мо гуноҳҳои падари худ Мӯсорро дар нахустин ноумедии худ такрор кардем, ва лозим аст, ки инро эътироф намоем. Лозим аст, ки инро эътироф кунем, зеро ҳоло мо дар соли 1856 қарор дорем. Ҳоло дар бораи «ҳафт замон» нури ҷадиде ҳаст, ҷунонки он вақт низ буд. Мо ҳоло дар гузариш аз Лудикия ба Филоделфия қарор дорем, ҳамон тавре ки ҳаракати ибтидоӣ дар соли 1856 дар гузариш аз Филоделфия ба Лудикия буд. Дар соли 1856 падарони мо интишори афзоиши донишро дар бораи «ҳафт замон» боздоштанд. Шояд мо натавонем интишори он нурро боздорем, аммо албатта метавонем дарҳои дилҳои худро бар зидди ин

нур бибандем. Мо метавонем вонамуд кунем, чунонки бинокорони аслии Адвентистони рӯзи ҳафтум карданд, ки он санг дар воқеъ он ҷо набуд, ва бар он ҳамчунон пешпо хӯрем. Мушкили мо ин аст, ки барои ба қум фурӯ бурдани сарҳои худ беш аз як аср вақт надорем, зеро довариҳо аллакай оғоз ёфта истодаанд.

Агар мо ба Алфа ва Омега иҷозат диҳем, ки моро бо он асл таълим диҳад, ки анҷоми чизе бо оғози он тасвир мегардад, мо ба осонӣ хоҳем дид, ки Алфа ва Омега нишон медиҳад, ки пешгӯии Нашвилл ба воситаи падарони мо пешнамоиш шуда буд. Вақте ки мо ин ҳақиқатро эътироф мекунем, он гоҳ бо ин воқеият рӯ ба рӯ хоҳем шуд, ки аз замони он пешгӯӣ ҳар кӯшише барои ба миён овардани гунае аз мантиқи инсонӣ ҷиҳати сафед кардани он пешгӯии ноком, ҷуз барги анҷир чизе набудааст. Он гоҳ хоҳем дид, ки Худо бо мо роҳ напаймудааст, дар ҳоле ки мо дар замини душман будаем. Ў он ҷо будааст, аммо танҳо ба он маъно, ки бар дарҳои дилҳо мекӯфт ва даромадан мечуст. Агар барги анҷири мантиқи инсонӣ дур карда шавад, он гоҳ шояд мо низ бубинем, ки инкор, ё он мантиқи нодурусти инсоние, ки мо барои сафед кардани пешгӯии Нашвилл ба қор бурдаем, далели он аст, ки мо бар хилофи Масеҳ роҳ паймудаем.

Соли 1856, адвентизми Филоделфия ба Лоадикия табдил ёфт, ва онҳо инро медонистанд. Худованд инро ба воситаи суҳанони он зан-пайғамбар ва шавҳари ӯ тасдиқ намуд. Масеҳ бар дарҳои он дилҳои Лоадикия истода, пешниҳод мекард, ки дохил шуда, бо онҳо шом хӯрад. Таоме ки Ў барои он зиёфат оварда буд, санги бунёдии «ҳафт замон» буд. Онҳо рад карданд.

Дар соли 2023, ҳаракати охирин акнун аз Лаодикея ба Филадельфия мегузарад, зеро калисои ҳаштум аз миёни ҳафт калисо аст. Худованд, Алфа ва Омега, инро ба воситаи каломи «ростӣ»-и Худ тасдиқ намудааст. Масеҳ акнун назди дари он устухонҳои хушкӣ тоза мурда истодааст ва пешниҳод мекунад, ки ворид шавад ва бо онҳо таом хӯрад; ва он таоме, ки Ў меҳодад бо онҳо муштарақ созад, ҳамон таоми айниест, ки Ў кӯшиш карда буд дар соли 1856 бо падарони онҳо муштарақ созад. Ин танҳо ҷузъиёти техникӣ таълимоти «ҳафт замон» нест, чунонки барои падарони онҳо дар соли 1856 буд. Не, ин давои талхи «ҳафт замон» аст, ва ин даво он гуна фурӯтаниро талаб мекунад, ки фурӯ бурдани он бисёр вақт душвор аст.

Ва каломи Худованд бори дигар бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ба мири Тирус бигӯ: Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Азбаски дили ту мағрур шудааст, ва ту гуфтаӣ: “Ман худо ҳастам, бар курсии Худо, дар миёни баҳрҳо нишастаам”; валекин ту инсон ҳастӣ, на Худо, ҳарчанд дили худро мисли дили Худо қарор додай. Инак, ту аз Дониёл донотар ҳастӣ; ҳеҷ сирре нест, ки аз ту пинҳон дошта тавонанд». Ҳизқиёл 28:1–3.

Шояд онҳое аз мо, ки дар пешгӯии Нашвилл иштирок доштем, аз Дониёл донотаранд?

Дар соли аввали подшоҳии ӯ ман, Дониёл, аз рӯи китобҳо шумораи он солҳоро фаҳмидам, ки каломи Худованд дар бораи онҳо ба Ирмиёи набӣ нозил шуда буд, яъне ин ки Ў ҳафтод солро дар вайронҳои Ерусалим ба анҷом хоҳад расонид. Ва рӯи худро сӯи

Худованд Худо гардонидам, то бо дуо ва зориву тазарруъ, бо рӯза, палос ва хокистар Ёро бичӯям. Ва ба Худованд Худои худ дуо гуфтам ва икрори гуноҳ кардам, ва гуфтам: Эй Худованд, Худои бузург ва ҳайбатнок, ки аҳд ва марҳаматро барои онҳое ки Ёро дӯст медоранд ва аҳкоми Ёро риоят мекунанд, нигоҳ медорӣ; мо гуноҳ кардаем, ва шарорат варзидаем, ва бадкорӣ намуда, исён кардаем, ҳатто аз аҳком ва аз доварихои Ту рӯй гардондаем. Ва ба бандагони Ту, анбиё, ки ба номи Ту ба подшоҳони мо, мирони мо, падарони мо ва ба тамоми қавми ин замин сухан гуфтанд, гӯш надодем. Эй Худованд, адолат аз они Туст, аммо барои мо расвоии рӯй, чунон ки имрӯз аст, барои мардуми Яхудо, барои сокинони Ерусалим ва барои тамоми Исроил, ҳам барои наздикон ва ҳам барои дурдастон, дар ҳамаи кишварҳое ки онҳоро ба он ҷо рондай, ба сабаби хиёнате ки ба Ту хиёнат кардаанд. Эй Худованд, барои мо расвоии рӯй аст, барои подшоҳони мо, барои мирони мо ва барои падарони мо, зеро ки пеши Ту гуноҳ кардаем. Барои Худованд Худои мо марҳаматҳо ва омуришхост, ҳарчанд мо бар Ё исён кардаем; ва ба овози Худованд Худои худ итоат нанамудем, то дар шариатҳои Ё, ки ба воситаи бандагонаш анбиё пеши мо гузошта буд, роҳ равам. Оре, тамоми Исроил шариати Туро поймол карданд ва рӯй гардониданд, то ба овози Ту итоат накунанд; бинобар ин лаънат бар мо рехта шуд, ва ҳамчунин қасаме ки дар шариати Мусо, бандаи Худо, навишта шудааст, зеро ки мо пеши Ё гуноҳ кардем. Ва Ё суханони Худро, ки бар зидди мо ва бар зидди доварони мо, ки моро доварӣ мекарданд, гуфта буд, собит гардонид, ба ин ки бар сари мо мусибати азиме овард; зеро дар зери тамоми осмон он чи бар сари Ерусалим омадааст, мисли он ба ҷо оварда нашоудааст.

Чунон ки дар шариати Мусо навишта шудааст, ҳамаи ин бало бар сари мо омад; вале мо назди Худованд Худои худ дуо наовардем, то аз гуноҳҳои худ баргардем ва ростии Туро бифаҳмем. Бинобар ин, Худованд бар ин бало ниғаҳбон буд ва онро бар сари мо овард; зеро Худованд Худои мо дар ҳамаи аъмоле ки ба ҷо меоварад, одил аст; аммо мо ба овози Ё гӯш надодем. Ва алҳол, эй Худованд Худои мо, ки қавми Худро бо дасти қавӣ аз замини Миср берун овардӣ ва барои Худ номе ба даст овардӣ, чунон ки имрӯз аст, мо гуноҳ кардем, бадкорӣ намудем. Эй Худованд, аз рӯи тамоми адолати Худ, илтиҷо мекунам, бигзор ҳашм ва ғазаби Ту аз шаҳри Ту, Ерусалим, аз кӯҳи муқаддаси Ту, баргардад; зеро ба сабаби гуноҳҳои мо ва ба сабаби маъсиятҳои падарони мо, Ерусалим ва қавми Ту назди ҳамаи атрофиёни мо мояи нанг гардидаанд. Акнун, эй Худои мо, дуои бандаи Худ ва зорихои ўро бишнав, ва рӯи Худро бар қудсгоҳи вайронаи Худ дурахшон гардон, ба хоҳири Худованд. Эй Худои ман, гӯши Худро фуруд овар ва бишнав; чашмони Худро бикшо ва вайронихои моро ва он шаҳреро, ки ба номи Ту хонда мешавад, бубин; зеро мо зорихои худро назди Ту на ба сабаби адолатҳои худ, балки ба сабаби марҳаматҳои бузурги Ту пешкаш мекунем. Эй Худованд, бишнав; эй Худованд, биомурз; эй Худованд, таваҷҷуҳ намо ва амал кун; таъхир макун, ба хоҳири Худат, эй Худои ман; зеро шаҳри Ту ва қавми Ту ба номи Ту хонда мешаванд. Ва ҳангоме ки ҳанӯз сухан мегуфтам, ва дуо мекардем, ва гуноҳи худро ва гуноҳи қавми худ Исроилро эътироф менамудам, ва зориамро назди Худованд Худои худ барои кӯҳи муқаддаси Худои худ пешкаш мекардам; бале, ҳангоме ки ҳанӯз дар дуо сухан мегуфтам, ҳамон мард Ҷабраил, ки ўро дар рӯё дар оғоз дида будам, бо парвози тез наздик шуда, дар вақти қурбонии шомгоҳӣ ба ман расид. Ва ў маро огоҳ сохт, ва бо ман сухан гуфт, ва

гуфт: Эй Дониёл, акнун ман берун омадаам, то ба ту фаҳму идрок бидиҳам. Дониёл
9:2–22.